

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La esquadra en projecte

Si es el marqués de Comillas el qui se 'n ha de cuydá,

aquí tenen el modelo que pels barcos servirá.

Aquesta tentativa de organitzar un partit nou ab elements vells y gastats, produheix el mateix efecte que si un volgués montar una màquina, acudint als Encants á adquirir ferramenta de desetxo. De rodas rovelladas y de corrons escrostonats ne trobará als Encants tants com ne vulgui, fins á carretadas; pero gastarà el temps y 'ls diners en va, porque tots aquells elements de distinta procedencia no encaixarán, y podrá montar un armatoste més ó menos aparatós, pero may una màquina.

Hi ha que desenganyarse: tots els elements que han servit á la monarquia, están gastats y son inservibles. No queda més remey qu' enviarlos á la fundició, 'l día que s' encenguin las fornals revolucionarias.

En las comarcas murcianas reina alguna alarma. La tant debatuda qüestió del pimentón ha posat en pugna els interessos dels pobres cultivadors ab las conveniencias dels que viuhen explotantlos. Y com al costat de aquests últims asseguran que hi están compromesos alguns peixos grossos de la situació, el disgust va cundint, y á mida que 'l disgust cundeix, la forsa armada pren las providencias de costum en vigílias de un conflicte.

No falta si no aixó per donar color al ranxo del estiu. El motí del pebre-roig.

PEP BULLANGA

AQUÍ Y Á FRANSA

qui, massa que ho estém veient, el clericalisme va extenentse com taca de oli. El gòbern dit liberal que va pujar al poder pera pararli 'l vol encare li dona alas, y 'l obra funesta dels vaticanistas de 'n Silvela, lluny de ser contrariada y destruhida, es afirmada cada día més, proporcionanti 'ls governants sagastins lo que avants no tenia: condicions de legalitat.

Aixís com en els paisos de régimen constitucional sincer, l' adveniment dels conservadors sol utilisarse per afansar las reformas establertas pels partits avansats, aquí á Espanya l' adveniment dels liberals se fa servir per afansar els retrocessos dictats pels conservadors y clericals. Es tot un sistema de progrés cul-arreras. El lema de uns y altres sembla ser: «Avny més reaccionaris que ahir; demá més reaccionaris que avuy.» Y aixís correm cegos y desbocats al abisme, rodant cada vegada més depressa per la pendent de la decadencia.

En Sagasta ha renunciat á la magnífica situació en que 'ns colocava 'l Concordat, pera no admetre més incorporacions religioses que las pocas expressament autorisadas en aquell conveni. Ab el famós decret manant la seva inscripció han quedat totas ellas per un igual reconegudas y autorisadas. Y entre tant se segueixen ab el Vaticá unas negociacions, que si aixís convé als interessos de las comuniatas, no s' acabarán may més, y que si per un cas terminan, serà en dany manifest de la soberanía del poder civil. No han anat ab tants romansos els yankees en lo relatiu á las ordres religioses de Filipinas, y en ben pochos días s' han sortit ab la seva. Y es que 'l Vaticá d' ordinari tan altiu ab els que s' humilian, es molt enrahonat y 's presta á tot si troba qui li sab ensenyar las unglas.

Posteriorment—y com per entretenir la gana dels partidaris de las reivindicacions liberals—en Ro-

DE DIJOUS A DIJOUS

VOLGUENT desvirtuar l' efecte del banquet Canalejas, el famós Sr. Aguilera va organisar-se'n un en el mateix Retiro, el qual va acabar com el Rosari de l' Aurora. Apelant á tots els recursos que li proporciona la seva posició oficial, obligant á tots els que ab ell están units ab els vinculs del turró y á tots els que aspiran á estarhi, va lograr reunir á un número extraordinari de barruts, que portaven al acte l' entusiasme de la cassussa.

Als més d' ells se 'ls havían exigit sis pessetas pel cubert, y 'ls encarregats d' organisar l' ápat van contractario ab el fondista á rahó de deu rals. Es á

dir, comensavan per cruspirse tres pessetas y mitja per individu. Encarregaren además sols uns 800 cuberts, y els que assistiren al ápat passavan de 1,800.

Vingué l' hora del pisolavis y va armarse la de Deu es Cristo. No hi havia menjar per ningú, y l' indignació dels comensals va desbordarse en crits, punys y bastons enlayre, amenassas furiosas, trencadissa de plats y copas y una invasió general á la cuyna. Prou l' Aguilera tractá de arengarlos, pero en va, puig la gana no vol rahons y ab una mica més se 'l menjan. Llavors si que haurían pogut quedar saciats, essen com es un polítich de moltas carniceras.

Sols quan els digué que 's tornarian els quartos als que no havían menjat, conseguí amansirlos y ferlos evaquar el local. Naturalment que de lo promés en aquells moments de apuro, no hi ha hagut res. Als reclamants la comissió organidora 'ls envia al fondista y aquest els torna á enviar á la comissió organidora... es á dir qu' en bonas paraulas se 'ls passejan.

Lo més bonich es qu' en Moret estava preparat

per assistir al acte en el moment dels postres, al objecte de pronunciar un discurs dels seus; pero al sentir la saragata y l' estrépit de trencadissa, va girar qua fugint més que depressa.

Aixís va acabar un acte que 'ls venedors de periódichs pregonavan ab el títul de: *El banquete del hambre.*

Lo qual ha vingut á demostrar qu' es molt perillós jugar ab las dents dels pressupostiveros. A lo millor mossegan. Ja ho veuhem; de la popularitat del Aguilera no n' han tingut ni per un ápat.

En López Domínguez y 'l Duch de Tetuán treballan conjunintant una concentració d' elements que 'ls permeti exercir el poder, si algún día al rey li dona l' humorada de cridarlos. L' un y l' altre procuran atraure's á sí á n' en Romero Robledo, y aixís ja serán tres els concentrats. Tres homes, tres banderas, ó millor dit, tres pendons de recluta.

A cada punt publican llistas de adhesions de diputats y ex-diputats, arcaldes y ex-arcaldes, funcionarios públics y ex funcionarios públics. Per ara 'ls ex es lo que més abunda; jex!

manones ha dictat un decret imposant certes condicions més o menys oneroses als establiments privats d'ensenyansa. Però l'tal decret afecta lo mateix als col·legis religiosos que als pòchs qu'encara queden a càrrech de paisans, y ja tothom preveu que aquests seràn els únics que carregaràn ab tots els rigors del decret, mentres els primers s'ho mirarán rihent.

La exigència de que tots els qu'ensenyin han de possehir un títol oficial y que sembla agafar de plé a la major part dels professors de las corporacions religioses, els quals no posseheixen més títol que la sotana ó l'hàbit que vesteixen, no té en realitat cap importància desde l'moment que se 'ls concedeix un any pera posarse en regla, y de aquí a un any es més que segur que de'n Romanones y del actual ministeri ja no se'n cantarà gall ni gallina.

Ja haurán pujat de nou els vaticanismes, y del decret del ministre coix sols ne pendrán allò que pugui acabar de aterrar als col·legis y professors paisans, qu'encara resisteixen la competència avassalladora de las corporacions religioses.

L'última escumbrada s'farà en contra d'ells y á benefici exclusiu dels *Padres* sense fills coneguts, dels *Hermanos* sense fraternitat, de tota la plaga negra y tenebrosa, que té al seu càrrech enterbolir la rahó humana, deprimir els nobles sentiments de sinceritat, convertir á la pobra Espanya en una nació de santurons, hipòcritas y estetas.

Quina diferencia ab lo qu'está passant á Fransa! Allá ho van comprendre desseguida hont era l'enemich de la llibertat y de la civilitació. Fingint acceptar las institucions republicanas, el vaticanisme treballava solapadament contra la República. Se valia de la llibertat, que 'ns fa á tots iguals davant la llei, per conspirar contra la llibertat mateixa. La invasió clerical, atada pel Vaticà havia adquirit proporcions alarmants. El monopoli de l'ensenyansa era la seva aspiració, y sobre aquest terreny avançava á passos de gegant.

Però allí 'ls governs vetllan, y quan ve 'l cas saben obrar ab energia. No s'hi van pensar gaire las Càmara republicanas á llansar contra 'l tenebrós enemich tota la força y tota l'empenta del poder civil amensat. La llei de Associacions, establint las degudas diferències entre las que s'dedican á fins il·lícits y patriòtics y las que perseguint el domini sobre las conciencias, están en absolut á las ordres de un poder extranger, signé per aquestas un cop mortal. Se las ofegava, no sols ab la força coercitiva del Estat, sino ab la rahó, que ha de oposarse forçosament á que prosperi una desviació monstruosa dels fins de la naturalesa humana. En un país ahont l'esclavitut está abolida, no pot consentirse la esclavitut ni que sigui voluntaria, qu'és la base de las corporacions religioses. En un país ahont la riquesa está desvinculada no s'pot admetre ni per escepció 'l règimen de las mans mortas.

Apyadas en aquestes principis tan justos com convenientes á la prosperitat y al progrés de la nació, foren posadas en vigor las lleys que feren impossible la existencia lliure de las comunitats religioses. La Fransa havia sapigut conjurar el major perill que amenassava la existencia de las sevas llibertats y de las sevas institucions.

No obstant, ben prompte 'l clericalisme, en apariència resignat á cumplir las disposicions emanadas del poder civil, buscá un deslorigador pera continuar fent la seva, refestintse de certa apariència de legalitat. Feta la llei, feta la trampa.

—En lloch de convents—varen dirse—montarém col·legis privats, al davant dels quals hi posarém una persona laica, y simulant nosaltres ser professors contractats per aquesta persona, continuarem fent la nostra com avant.

La estratagema, no pot negarse, estava ben combinada, tant que á pesar de la llei de Associacions, renaixían en aquesta forma casi tots els col·legis religiosos suprimits.

Però no 'ls hi ha valgut. El ministeri, presidit per Mr. Combes, digne successor y continuador de la política laica de Mr. Waldeck Rousseau, ha tingut bon crydado de anarlos á desallotjar de las sevas últimas trinxeras. Tots els col·legis que s'trobaven en aquest cas han sigut suprimits pels medis exclusivament gubernatius.

Ab una gran habilitat y ab no menos interessa, en la sessió del dia 4 del corrent, va retxassar la pretensió dels reaccionaris que intentaven que aquesta mena de qüestions fossin sotmesas á la decisió dels tribunals de justícia ab sa interminable serie de procediments.

Mr. Combes va dir: «En va s'hauria votat la llei de 1901: la llei seria lletra morta, si ara s'havían de permetre interpretacions que la desnaturalisessin y la destruissin.»

La Càmara després de acullir ab grans aplausos las francas y valentas declaracions del President, va otorgarli per 321 vots contra 216 un omnímodo vot de confiança. Representació legítima y sincera del país, que no fa gayre signé oportunament consultat en els comicis, tots els elements progressius que constitueixen la immensa majoria de la nació francesa aplaudeixen ab entusiasme que no s'permeti que las ordres religioses, ni en forma solapada y fraudulenta, puguin suministrar al poble 'l veneno de la ensenyansa clerical.

Lo que s'está fent á Fransa, bé s'haurá d'efectuar á Espanya, un día ó altre.

Si es que hi arribem á temps.

P. K.

PICADAS

Cauhen dels arbres las fullas,
cauhen del calvo 'ls cabells,
cauhen dels aucells las plomas,
cauhen dels vellets las dents.
—Y ara prompte veurem caure
per no aixecarse may més
als capellans, monjas, frares
y... la llana dels clatells.

Passan días y minuts.
Passan horas y semanas...
—Y per la frontera passan
jesuitas á remadas.

Quan á un hom' se 'l ha escupit,
en plé públich á la cara,
y als punts honrats hont ha anat
l'hi han negat llit y pitansa,
conten que deu ser culpable
de crims que no 'ls fá una fera...
¡Conteu qu' es el ser atávich
de la rassa més perversa!

Els panallets per Tots-Sants,
turróns y neulas Nadal...
—Dich malament que de neulas
n'hi solen haver tot l'any.

JOSEPH ABELLA

UN CRIM CLERICAL

LA VIOLACIÓ DE UN NOY

AMBÉ nosaltres varem rebre la visita de la pobra mare del nen atropellat bestialment per un Pare Escolapi, en el col·legi de ca'n Larrad, carrer Ample, qu'és un dels tres que sostenen á Barcelona. Tres edificis suntuosos, el de Sarriá, que al peu del Tibi-dabo ostenta la seva mola grandiosa, el de la Ronda de Sant Pau que ocupa una gran extensió de terreny edificat y la noble casa de Larrad posseheixen aquí 'ls escolapis, evidenciand ab ells la prosperitat que deuen á las numerosas families que 'ls confían la instrucció y la educació dels seus fills.

Nosaltres voldríam que tots els pares que aixís procedeixen tinguessin ocasió de parlar ab la mare del nen Ernest Jiménez, una hermosa criatura de set anys d'edat, maculada avuy per la lascivia bestial de un nou Flamini. De fixo que la major part s'apressurarian á pendre'ls hi els noys, quedant els escolapis com haurían de quedar, sense un sol col·legial, sense un sol alumno.

El fet va ocorre 'l día hu del corrent. El sátiro ensotanat va abusar de la pobra criatura valentse de la força, y deixantla en un estat llastimós. Dolentse del mal que li havia fet el nen, aná á queixarse á alguns altres pares, companys del atropellador. Magnífica ocasió se 'ls oferia de mostrarse dignes y humanitaris, entregant ells mateixos al criminal á l'acció dels tribunals de justícia; però lluny de ferho aixís sembla que amenassaren al pobre nen ab castigarlo ab la major duresa si contava la ocurrencia.

Parlant mes tart de la cosa ab altres companys de la seva edat, alguns de aquests li digueren que á n'ells també 'ls hi havia fet. ¡Quin horror!

Per fi la notícia del atropello arribá á coneixement dels pares del infelís nen. És impossible pintar la indignació de que s'entieren possehits. No la pogueren véncer certs recadets que rebieren de que s'deixessin veure ab els superiors, pera arreglar l'assumpto, com si una violació de aquesta especie tingués arreglo possible. Lo que volían era lo de sempre, tirarhi terra á sobre, evitar á tota costa l'escándol, temerosos de las conseqüències.

Però 'ls pares del nen lluny d'escollir aquestas insinuacions, se'n anaren á la casa de scoriota del Passeig de Colón, y allí, reconeguda la criatura pel metje de guardia Sr. Trilla, certifiçá aquest que 'l tendre pacient presentava una ferida ab desgarró y un'altre ferida contusa en determinada part del cos... (que no es precis anomenar per respecte á la decencia).

Acompanyada ab aquest certificat facultatiu fou presentada denuncia al jutje de guardia, que s'esqueya ser el del districte del Parch, escribania del Sr. Florensa, quí, després de instruhir las primeras diligencias, las passá á l'escribania de D. Joan Batista Gil, á qui en definitiva correponden.

Per Barcelona s'escampá prompte la notícia, produhint arreu general indignació. No son pera repetits els comenta-

ris que 's feyan. Eran molts, no obstant, els que creyent observar en la instrucció del sumari certa lentitut y una extraordinaria reserva, desconfiavan de que la cosa tingués ulteriors resultats. A tal grau ha arribat la omnipotencia clerical y la depressió estúpida del esperit públich, que no falta qui diu de bona fe: —¿Es frare, es escolapi, es jesuita, es capellá? Donchs ja veureu com no li farán res.

En concepte de molts se 'ls te ja per uns sers privilegiats y en situació de cometre impunement tots els delictes, tots els crims.

Afortunadament aquesta especie de desconfianza, per lo que atany al present cas, á lo menos fins ara, no está justificada. El jutjat ha procedit ab gran reserva á la instrucció de las primeras diligencias, pero també ab activitat y resolució. Pot deduhirse lo actual del auto de presó dictat contra 'l presunt culpable, y que va portarse á cumpliment, dimars á la tarde.

No es una cosa tan fácil com sembla capturar á un escolapi: els mossos d'esquadra encarregats de portarla á efecte, visitaren els tres col·legis de Sarriá, de la Ronda de Sant Pau y de ca'n Larrad, sense trobarhi al aucell. No obstant prengueren las degudas precaucions y la parella de mossos Srs. Viola y Serra 'l detingueren en el moment en que anava á entrar en el segon dels citats edificis.

El tal fulano 's diu Román Solé y Biel, es natural de Balaguer, conta 25 anys de edat y 's troba per consegüent en tota la força y la plenitut de la vida. Trasladat á la presó, demaná que 'l installessin en una estancia de preferència, lo qual no li pogué ser concedit, per haverhi ordre de posarlo incomunicat.

Deixém que 'l Jutjat de instrucció compleixi 'l seu encàrrech y que 'ls Tribunals de justícia, fentse dignes de la seva missió y de la confiança pública, depurin per tots els medis de que disposan, la realitat dels fets.

Segons sembla la familia del nen atropellat intenta exercir l'acció privada: fins se parla d'entaular l'acció pública que la llei reserva á tots els ciutadans. De manera que no quedará desamparat 'l interès de aquesta nova víctima innocent de la brutalitat monacal.

Hem de consignar que la mare del nen, al igual que á nosaltres va visitar la redacció de la major part dels periòdichs de Barcelona, y no tots van mostrarse disposats á secundar sas respectables pretensions. Alguns n'hi ha qu'encara están dejuns de donar, ni que sigui ab las degudas salvetats, una noticia pública, que ha tingut el privilegi de comoure y de indignar á Barcelona entera.

A tal punt ha arribat la influencia avassalladora de la plaga negra, en la ciutat d'Espanya més populosa y despreocupada, y á tal punt també 'l rebaixament de una part de la premsa periòdica!

No s'alegui en tó de moixigatería que 's vol evitar l'escándol, perquè en certs cassos, y 'l present es un d'ells, l'escándol resulta altament saludable. A un pobre, que arrastrat per la fam, robés un pa no repararian en treure'l á la picota. Ara 's tracta de un escolapi, de un sátiro atropellador de las innocents criaturas que se li confían perque las ensenyi y las conduheixi pel camí del bé; se tracta tal vegada de una nova víctima del celibat que, contrariant la humana naturalesa, imposen las ordres religioses als seus adeptes; y davant de un problema de un interès tan gran, aquells periòdichs callan, com si res hagués succehit y la cosa no tingués la més mínima importancia.

Aquesta reserva es vergonyosa y estúpida.

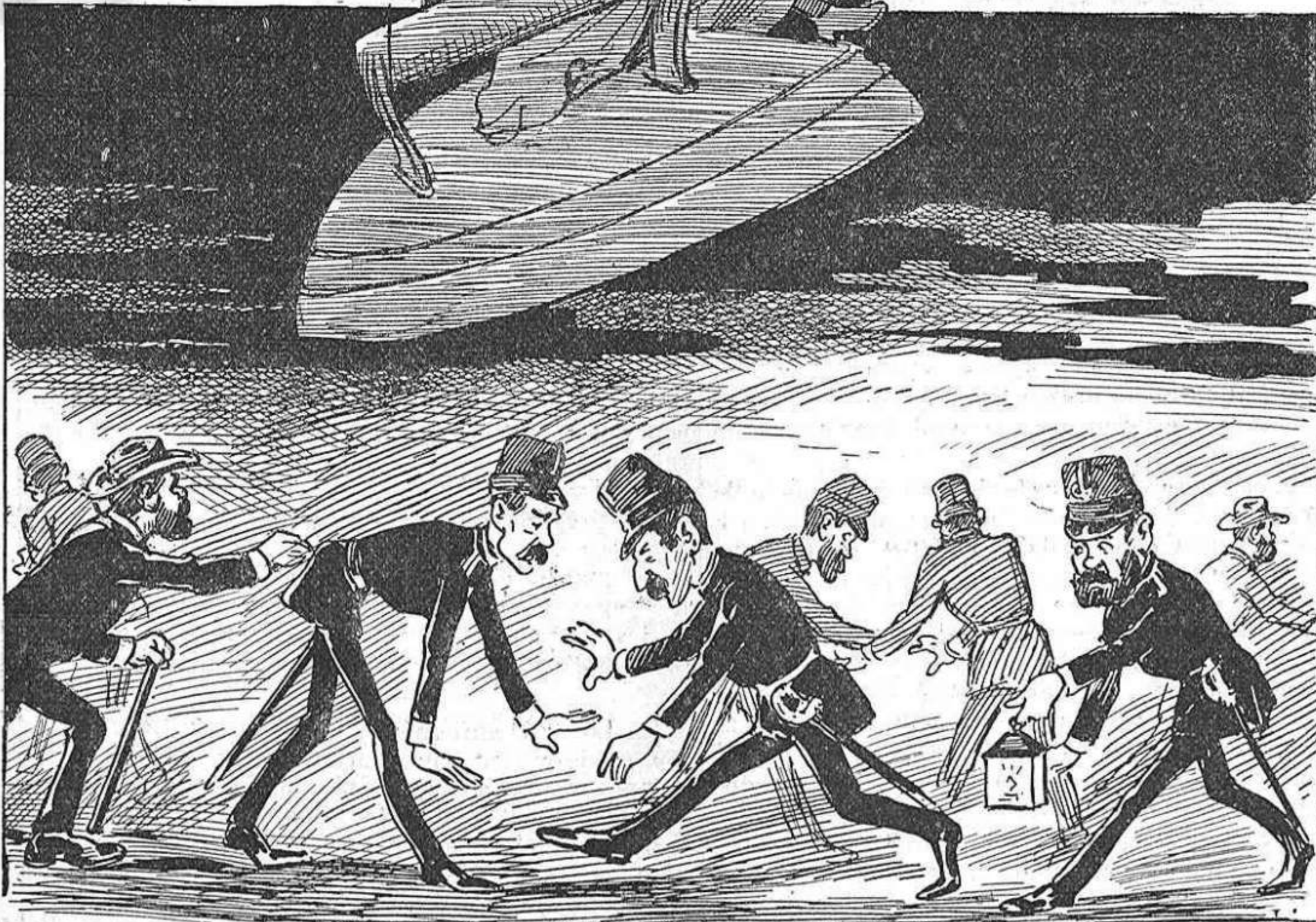
P. DEL O.

La nota de la senmana

BATALLADAS

DEL crim abominable y bestial del carrer Ample, 'ls periòdichs catalanistas no n'han dit ni una paraula. *La Patum*, lo mateix que *La Perdiu* han ficat el cap sota del ala. Per ells els noys que van á las Escuelas pias no deuben ser *inviolables*; en cambi ho son els que 'ls violan, ey, sempre que vesteixin sotana.

Aquí tenen un dels aspectes curiosos del catalanisme y del regio-

Buscant á la Cecilia.

nalisme, de aquest últim sobre tot, que després de llansar totas las escumbrarias del cabàs del seu vocabulari—púrria, murrialla, brétols—sobre 'l poble obrer, emplea el mateix cabàs pera tapar las majors infamias dels seus amichs ensotanats.

Pels efectes periodístics y davant del Tribunal de la conciencia pública se converteixen en sos verdaders encubridors.

Y encare dirán que volen per damunt de tot, l'enaltiment de la personalitat de Catalunya!

Sí, pero en tot cas, una personalitat en la mateixa situació que la del nen Ernest Fernández, quan va sortir de las grapas del Pare Román.

L'escampament de ministros y homes públics pagant tribut á las imperiosas vacaciones del estiu, es cada any un exemple, digne de ser pres en compte.

No perque s'espargeixin per las platjas y 'ls balnearis se troba la nació millor ni pitjor gobernada qu' en la época del any en que 's veuhen reunits.

¿Acás no vol dir aixó que podria prescindirse en absolut dels seus serveys y aixís, á lo menos, ens estalviaríam lo que 'ns costan de mantenirlos?

Al secretari de Agricultura pel delictes de haver anat á Burgos á rebre á n' en Canalejas, van dimintir'o punt en blanch.

Aixís m'agrada. A veure si tots els que son objecte de un tracte consensualment per la fidelitat que tenen á las idees ó á las amistats, se decideixen á fer alguna cosa de profit.

En l'advertencia que treballaran sempre millor desde 'l carrer, que no dintre del menjador asseguts á taula.

Dels desaires, ne venen els aires. Y molts cops bufan els aires de quadrant revolucionari.

La huelga de Jerez que amenassava pendre extraordinarias proporcions ha quedat arreglada gracias á la gelosa y inteligent intervenció del arcaide de aquella ciutat.

No 's creguin, ja estava el govern á punt d'esbullarhi tot, ab el nomenclament de un governador nou, desitjós de lluhirse, quan no pogués á las bonas, á las malas; quan no hi bastessin las rahons, ab el mauser. Però 'l arcaide, pel cas que 'l govern hagués persistit en els seus propòsits, estava resolt á presentar la dimissió, declinant tota mena de responsabilitats.

Van deixarlo fer, y ha sapigut mostrarse verdadera autoritat popular, conciliadora y paternal. Está vist que per resoldre aquesta classe de conflictes serveixen més els de casa que 'ls de fora.

Ara resulta que 'ls gastos de la jura puján infinitament més de lo que s'havia pressupostat.

Aixó ray, no hi ha que apurarse. Mentres hi haja contribuents, no faltarà qui 'ls pagui.

Se tracta de una diversió, y ara als contribuents els hi arribat l'hora de *divertirse*.

Llegeixo:

«Els diputats radicals Srs. Soriano y Lerroux han visitat al jefe de la minoria republicana Sr. Muro pera donarli compte de las impresions recullidas en sa recent excursió de propaganda, cumplint així un dente de cortesia y consideració ab el Directori de la Unió republicana.—La conferencia ha durat més de dos horas, sent cordialissima.—El Sr. Muro estigué molt afectuós ab els diputats radicals, reconeixent la importancia de la campanya que s'han emprès.»

Serveixi aquesta noticia de contestació als que somian tota mena de divisions en el camp republicà. Els ardors de la juvenut impetuosa se concilian admirablement ab els consells ben assentats de l'edat madura. Uns y altres convergeixen al bé de la causa republicana.

El *Foment del Treball nacional* ha dirigit una nota als periòdichs, fent grans elogis de uns fabricants de Vilanova que varen pagar als seus operaris una anada á Montserrat.

Per lo que á nosaltres toca, no hi tenim res que dir, sent cada hu ben lliure d'emplear els seus diners en els obsequis que li vinguin més de gust. Però, lo que no s'pot admetre es que vulgui presentarse aquests medis com un dels millors y més á propòsit pera resoldre la qüestió social.

El gran què seria que l'operari guanyés lo suficient per atendre á totas las sevas necessitats y qu'encare li sobrés un pìco per l'expansió d'eill y de la seva familia, á l'hora y en el siti que més li agrada, y sense necessitat de tenir que agrahir obsequis, que en el concepte individual resultan humiliants, y en l'aspecte social poch serios.

La Junta de las tres seccions de vapor de Barcelona ha acordat pera aixís que 's restableixi la normalitat, efectuar un día de paro, al efecte de que 'ls obrers puguin presentarse en manifestació á las primeras autoritats pera protestar de la conducta dels fabricants del art fabril de Vilanova y Geltrú, Mataró y Badalona, com també 'ls del riu Ter, Fluviá, Cardoner y Llobregat, en vista de la falta de cumpliment que s'observa, respecte á la llei de reglamentació del treball.

—Aquí lo sensible es que haja de apelarse á medis extraordinaris, per una cosa tan natural com es el cumpliment de una llei, qual observació haurían d'exigir las autoritats, estiguin ó no estiguin suspesas las garantías constitucionals.

S'assegura que 's fan els mes grans esforços per arreglar la qüestió del noy, víctima de la bestialitat del Pare Román. Però nosaltres no podem creure que aquests esforços obtinguin l'èxit que tal vegada n'esperan els que 'ls practican, en primer lloch perque creyém en la imparcialitat dels tribunals de justícia; y en segon terme perque la conciencia pública, á pesar de la cautelosa conducta de certs periòdichs, está vivament interessada en la qüestió, y no canviarà el seu judici si no se li donan probas materiales de una convicció absoluta.

Si en aquesta qüestió no s'arribés á fer lo que 's deu, seria cosa de calar foc á Espanya per tots quatre costats y emigrar. La nació espanyola hi estaria de massa en el mapa del mon civilizat.

Als diputats radicals francesos que projectan fer

una visita á Espanya, se n'hi uniran de belgas, de italians y de portugueses. Ja que la diplomacia concerta alianças entre diverses nacions, sense atendre á cap més objecte que á sas respectives conveniencias, bó será que ls republicans de las nacions llatinas ne concertém també una basada exclussivament en la fraternitat de totes ellas, consagrada en els altars de la idea.

CARTAS DE FORA

VENDRELL, 6 de juliol.

Ha quedat exposada als aparadors de ca'n Mumbri una cinta molt ben acabada, obsequi de la nena Alegret á la Societat coral La Lira Vendrellense, en recort de la festa que aquesta realisá el dia 2 de juny de l'any passat en el Teatro Romea de Barcelona. Aquest delicat present ha meregut els elogis de tots els vehins de aquesta vila.

SANT GENIS DE VILASSAR, 7 de juliol.

Tots els anys se celebra en aquesta vila la festa del Apostolat de l'oració el primer diumenje de juliol; pero aixis com avants eran els escolans els que sortian á la capta, aquest any ho efectuá un vicari, ab lo qual aumentá la pressió que s'feu sobre ls vehins pera ferlos afixar la mosca. Ab tot, la professió que s'feu diumenje, fins ananthi las autoritats principals, Alcalde, Jutje y Rector, sigué migradissima: y ab tot acabá en punta, ja que un dels escassos concurrents que hi assistiren, aisá l'crit de [Viva l'roy de Vilassar! Viva l' Papa-rey!] que no deixa de ser un crit subversiu. El diner que s'dona á aquests entusiastas perque assisteixin al acte no fora millor emplearlo en comprals'hi una mordassa?

CANTALLOPS, 30 de juny

El passat dissapte arribá l' nostre ensotanet de cumplir una sondeina que li fou imposada pel bisbe ab motiu de son maltracte ab la gent del poble. Ell no vol que aixó de la condemna sigui dit, prestant haver fet un viatje á Montserrat pera veure á un seu germá qu' es monjo; pero sobre l' particular ja sab tothom á que atreirse. El diumenje s' enfilá al cubell dihent que tots els de Cantallops som uns heretjes, perque l' posavam pels diaris y que fins l' Ajuntament li es contrari. Tant debó fos aixis, que tal vegada ns veuriam lliures de un home tan aficionat á ficarse en llibres de caballeria, escribint á ensotanats de altres pobles que no despatxin els papers á cap jove que vulgui casarse civilment. Seguint aquesta conducta no será difícil que tornin á desterrarlo y llavors podrá dir que ha anat á Montserrat ó á pendre l' aygua picant de Girona.

TARRAGONA, 7 de juliol

L' home negre de la parroquia de Sant Joan, apesar de tenir ja l' imatge feta qu' ha de colocar al altar major del seu magatzem, y fer al mateix temps l' altar nou de cap á peus, no vol acabar aquestas obras perque diu que encare no ha arreplegat prous quartos. Recordarán nostres lectors qu' aquest faldiletas el dia primer del corrent any va fer una predicá desde l' cossi als seus llants demanantlosi xapa pera comprar l' imatge que ja ha adquirit y per fer l' altar major nou, passant després ell mateix en persona, (sens dupte per que devia témer que l' pago se n' hi quedés la meytat de lo qu' arreplegaria), ab la safata á captar pel públich. Donchs desde llavors que ha continuat passant á captar. Mes de mitj any! Ja s' comprén perque ara, que ja ha arreplegat mes quartos que no val l' imatge, l' altar y demés gastos tot plegat, no vulgui encare realisar eixas dixosas obras. Perque lo que deu pensar: Com que l' públich no sab que jo ja tinch el Sant fet, que vajin rajant Pero el qu' escriu aquestas ratillas se complau en ferho públich per medi de LA CAMPANA DE GRACIA á fi de que pugui enterarse'n tot Tarragona. Ja ls avisaré quan el faldiletas se determini á realisar las obras del seu magatzem mistich, que á fe li sortiran ben baratas.

TENTACIONS

ULL dir la veritat. Algunas vegadas me sab greu no ésser monárquich, y si no fos que las meas conviccions republicanas las tinch tan fermaent arreladas ja m' hauria empassat. Els quins son profundament monárquichs tenen tot sovint unas satisfaccions y uns moments d' entussiasme que á nosaltres ens están vedats.

Com m' haguera encantat veient á caball al jove Rey Alfons XIII, ab aquella gallardia que va notar-li set vegadas en una sola edició de la tarde el co-responsal del Brusil Ab la emoció ab que ho describian els periodistas monárquichs que s' entussiasman á tant la ratlla, y jo, pobre de mí el vaig veure tres ó quatre vegadas y no m' va semblar res del altre mon, mirantme ab la mateixa indiferencia ab que m' miro qualsevol jove gitano, y que se m' perdoni la comparació, que proba una haca montanta en pel.

Frucions com las que proporciona l' amor á la monarquia, no las proporciona cap altre cosa á jutjar per las manifestacions de goig que provoca la cosa més insignificant.

Are mateix acabo de llegir el telegrama següent que no tradueixo pera no treureli gens de sabó:

LA FAMILIA REAL

San Sebastián 8.—El Rey.

El Rey regresó después á Palacio, y al pasar por las cercanías de la Concha ocurrió un incidente que puso de manifiesto la serenidad del monarca.

Intentó el Rey ganar por el atajo la carretera que conduce á la puerta de servicio de Miramar, pero entre los árboles había tendidos alambres para la iluminación.

El Rey se ensarzó en uno de ellos, pero al momento refrenó el caballo, cortó el alambre y continuó la marcha sin inmutarse.

Eh, qué ls sembra? Confes-o que á n' á mí no m' sembra res; pero quan se telegrafia alguna importancia tindrà la cosa que farà plorar de alegría y conmovió als monárquichs fervents.

Decididamente aixó de ser monárquich porta apa-

La concentració de 'n Lopez Dominguez

—Vostés entrin á la gabia, qu' en sent á dins, un ó altre 'ns omplirà la menjadora.

rellats una colla de goigs íntims y una pila de ventajitas.

Sense contar las de poder esser cacich y explotar un poble; gobernador y enriqueirse dirigint una provincia; ministre y empobrir una nació, ó sangonera del Estat ab qualsevol mena de nom.

[Vaya que pera ésser republicá's necessita ésser molt tonto ó molt tossut!

JEPH DE JESPU

LA NOSTRA BANDERA AVUY

A reproduhir el següent article de El Motin, no hem de dir si estém conformes de tota conformitat, ab els seus punts de vista. A fi de que ls republicans el coneuign el reproduhim, segurs de que dintre del seu fur intern, y de altra manera mes expressiva si convé, li prestarán aixi mateix la seva conformitat.

No tinch avuy mes bandera que la restauració de la República. Quina República? Qualsevol. Per quin procediment? Pel revolucionari. Si no pot ser la República punt de arribada que ho sigui de partida.

Que acabin els poders inamovibles y irresponsables, y de lo demás tant se me'n dona. Unitarisme, federació... Paraulas sense sentit real mentres la monarquia pesi sobre nosaltres.

Se vol saber ara quina seria en aquests instants la República de la meva preferencia? Una tan enérgica com honrada, tan moral com reformista, que passats els inevitables y convenientes trators dels primers dias, no consentís que ningú, y molt menos nomenantse republicá, la perturbés sense trobar en el acte el seu merescut. Si la República sigués unitaria castigaria ab má duríssima al qui en nom del federalisme li creés dificultats; y si sigués federal, al qui ho fes en nom del unitarisme. Si alguna tolerancia... relativa hagués de tenir (que ho dupto) seria ab el que se sublevés haventho fet durant la restauració; pero zhaver permanescut en actitud pacífica ab la monarquia, y alsarse després en armas contra la República? Ni de Deu li vindria l' remey al qui ho intentés.

Lleys radicals, reformas? Tantas com se'n volguessin. Pero perturbacions á diari com al 73... mascaradas de gorro-frigi... cantons y cantondas... peticions de caps á cada meeting... batallons ab musiquetas pels carrers pera no fer res enterament el dia que á un Pavia qualsevol li dongués la real gana de disoldre una Assamblea... Bah! Aixó no pasaria en la República de la meva preferencia, sense, per lo menos que jo protestés de la manera mes enérgica.

Cada día m' entussiasma mes el parte de aquell alcalde del any 35:

No ocurre novedad. La matanza de los frailes continúa en medio del mayor orden.

Devém parodiarlo l' día que vinguém: res de bulangas y molt radicalisme pera impedir nous retrocesos.

Que aixó es un programa y jo soch enemich de programas?

Donchs aquí veurán...

DIÁLECH

Vínam aquí, magriscolis: veyám tan aixirit qu' ets, si sabs dirme desseguida quants anys tens.

—Onze de fets.

—Tira! Com qui diu un home...

Ja estudiás forsa?

—Es clá.

—Molt bé! ¿Y hont hi vas á estudi?

—Als Escolapios.

—Ajá!

¡Qué 'ns deus saber ja de cosas á horas d' ara!

—Deu n' hi dó!

Miri, ls padres sempre m' diuhent que ab el temps seré rectó.

Y si tinch sort y constancia y m' conduheixo com cal, potés fins arribi á bisbe, y hasta y hasta á cardenal!

—Home, posat á enfilarte en tan bona direcció, ¿per qué no arribas á papa?

—Si puch, també. ¿Per qué no?

—A veure, ab franquesa, explica'm fl per randa, de pe á pá, aquests padres escolapios, ¿qué t' ensenyan?

—Pues veurá.

Tan bon punt entrém á classe, avans de fer res, resém.

—No m' desagrada l' principi.

—¿Qué vol dir?

—Res: continuém.

Per comensar dem doctrina: el mestre 'ns fa reflexions y 'ns ensenya l' catecisme y todas las oracions.

La Salve, la Pecedora en llatí y en catalá, els misteris, el rosari y 'ls debers del escolá.

Desseguit ve un altre padre que 'ns fa un sermó molt bonich, ens sjonollém á terra y torném á resá un xich.

—Pero ¿no llegiu?

—¡Esperis!

Una vegada hem resat, entrém d' Historia sagrada.

—Deu agrardarte, ¿veritat?

—Molt... ¡Ens explican mes cosas!

Com Cain va matá á Abel, del modo que 'ls ángels discols varen se expulsats del cel, tot alló de la pomera del Paradís terrenal, la fabricació del arca, el diluvi universal, la salvació de las bestias, la pitima de Noé, l' aparició de las tablas, el miracle de Josué, lo de Joseph y la capa, la presó de Benjamí, una infinitat d' historias que donan gust de sentí!

—¿Y després?

—Cantém un rato l' oració de Sant Damiá, dem una volta á la classe, y ¡hala! torném á resá.

—Y van tres resos!... Suposo que, á partir d' aquest moment, devu fé algun' altra cosa que resar.

—Naturalment! Llavors ens donan un llibre, que 'l bisbe va benedir y té unas cubertas blavas, y comensém á llegir.

—¿Qué hi ha en aquest llibre?

—Vidas:

la vida de Sant Bernat,

la de Santa Madalena,

la de Sant Ramon Nonat,

la de Sant Lluís Gonzaga,

la del Beato Oriol,

la de Sant Cristófol nano y la de Sant Ferriol.

—¿Y després d' aixó?

—Ens ensenyan de sumá y multiplicar, luego escribim mitj' horeta y altra vegada á resar!

—¿Y després?

—Doném gramática, veyém las conjugacions,

fem una estona d' anállisis y construhim oracions.

—¿Y després?

—Després vé historia, geograffa general, un xiquet de geometría y física elemental.

—¡Vaya un feix d' assignaturas!

¿No us ensenyan res mes?

—Sí.

—¿Qu' es?

—Una cosa, una cosa...

que...

—¡Acabal!

—Que no 's pot dí.

C. GUMA

INGLATERRA, DISGUSTADA

o ho saben? Tenim als senyors inglesos d' alló mes disgustats ab nosaltres.

¿Motiu? El Times, diari de Londres, l' acaba d' explicar per pessas menudas.

El rey Eduart VII—diu el famós periódich—ha caygut malalt; la seva malaltia l' ha posat á las portas de la mort, y á pesar de l' importancia del personatge, á pesar de la immensa gravetat del perill, Espanya s' ho ha mirat ab la major indiferencia. Ningú, ni las autoritats, ni la premsa, ni las classes directoras, ni 'l poble, ningú s' ha dignat afligirse per la desgracia que amenassava á Inglaterra, ni ha manifestat el menor sentiment.

A la qüenta, el Times devia volguer que fessim com l' arcalde de Totana, que perque á un seu amic li van fer una armilla massa curta va morir-se de tristesa.

Al rebre la primera noticia de l' enfermetat del simpátich Eduart, ja 'ns haviam d' haver posat de mal humor.

¿El rey d' Inglaterra está malalt? Donchs quedam suspesas todas las diversiones. No s' permet saltar, ni ballar, ni riure. Al desvergonyat que s' atreveixi á sortir de casa ab el semblant alegre se l' tancarà al calabosso.

El nostre deber era presentarnos cada dugas ó tres horas al domicili del cónsul inglés.

¿Cóm marxa el rey? ¿Se troba millor? Ho celebrém moltíssim. ¡S' ha empijorat!... Donchs,

¡Ploren, ploren, ninetas!...

Y que de Londres no 'ns vinguessin noticias favorables y 'l cónsul no 'ns dongués especial permís, no podiam alegrarnos ni deviam fer altra cosa que rodar de l' un cantó al altre afigits y 'ls ulls amaratats de llágrimas, pensant continuament:

¿Qué deu fer el pobre rey d' Inglaterra? ¿Cóm estarà la seva apendicitis?

Es extrany que 'l Times, que tantas cosas sab, no sápa que 'ls sentiments no s' gobernan. Si Espanya no ha demostrat ni una engruna de pesar per la desgracia que afigeix á Inglaterra, els seus motius té.

A dir veritat, de bonas á primeras ja teniam intenció d' entristirnos.—¡Pobre don Eduart!—deyam.—¡Un rey tan trempat, haver de sufrir d' aquesta manera!... Hauriam de tributarli una petita manifestació de condol.

Pero després vam repensarnos... y vam comensar á recordar una pila de cosas.

Vam recordar que si la guerra entre Espanya y 'ls Estats Units va estallar, fou perque els inglesos van procurar entorpir é impossibilitar todas las gestions conciliadoras per varias nacions intentadas.

Vam recordar que cada vegada que durant aquella funesta guerra rebíam una pallissa, els senyors de Londres reyan com uns benaventurats, y si no deyan, cridant: ¡Fort!, no se'n hi faltava gayre.

Vam recordar que Gibraltar, terra espanyola, está en poder dels inglesos; que inglesos son els que dominan l' Estret, inglesos els que 'ns festejan las Canarias, inglesos els que al nord d' Africa no 'ns deixan donar un pas...

Y recordant tot aixó vam acabar per dirnos, posant repentíament un fré á la nostra naixent tristesa:

—Si la monarquia inglesa té mal-de-cap, que se 'ls passi, que quan nosaltres n' hem tingut hem hagut de fer lo mateix. Ja ho sentim que 'l rey Eduart estigui malalt; pero... no podem plorar.

¿Que aixó molesta al Times? Ho compreném perfectament; pero compregui també 'l diari de Londres que, dat l' estat actual de las nostras relacions, no s' podia esperar res més.

Pera evitarho, lo millor que pot fer es aconsellar al seu govern que combini ab el nostre un tractat d' amistat y simpatia, que comensi d' aquesta manera:

LA CARICATURA AL EXTRANJER

—Vamos, simpátich boer, ara qu' hem firmat la pau, ¡feume 'l favor de venir á reorganisar el nostre exercit ab arreglo als vostres principis!...

(De Le Charivari, de Paris.)

«Article primer: Cada vegada que l' rey d' Inglaterra estigui malalt, els espanyols vindran obligats a lamentarho ab tota l' ánima, donant públich testimoni del seu amarch dolor...»

No sent aixís, que s' ho treguin del cap els cortesans de Londres, may las tragerias reals d' Inglaterra ns arrencarán altra cosa que un lleuger moviment d' espatillas.—El rey está malalt?.. Bueno... Que procuri aliviarse.

¿Vol dir aixó que tot lo que a Inglaterra passa ens es indiferent?

No; pero hi ha desgracias y desgracias. Entre lo que s' refereix a la numerosa familia real y lo que atany a la més numerosa familia inglesa, sabém fer las distincions degudas.

¿Sab el Times quán ens entristeixen a nosaltres las malas noticias d' Inglaterra?

Quan ens diuen que a Londres hi ha cinquanta mil individuos sense llar, sense pa, sense abrich; un verdader exercit d' infortunats que s' moren lentamente de fret y de miseria.

Quan ens contan que s' ha descubert un antro ahont tendras nenans de deu y dotze anys eran entregadas a la voracitat y als instints lúbrichs de quatre vells aristócratas.

Quan ens explican qu' en una mina hi ha hagut una explosió de grisou, que ha costat la vida de cent pares de familia y a conseqüencia de la qual tot un poble vestirà de dol y dos ó trescentas criaturas quedarán sense pa.

Aixó sí que ns entristeix, senyor Times; aixó sí que ompla l' nostre cor d' amargura y porta als nostres llabis una piadosa extremitat.

Per altra part, es raro que l' mon oficial inglés tingui respecte a nosaltres dos pesos y dugas mesures.

No fa pas tant temps que l' senyor Salisbury, l' actual jefe del ministeri, va dirho en veu ben alta:

«Las naciones moribundas están destinadas a desaparecer.»

Una de aquestas naciones moribundas, segóns l' aludit primer ministre, es Espanya.

¿Y moribunda y tot, volen vostés que s' afligeixi porque l' seu rey té una apendicitis?

¡Ah, no senyor! Las naciones moribundas están destinadas a desaparecer, pero també están destinadas a mirar ab la major tranquilitat com el reys se moren.

FANTASTION

ER més que fassi en López Domínguez ab l' ajuda del Duch de Tetuán y de n Romero, en tant duri el present estat de cosas, no hi ha més govern possible que l' del torn convingut de las dos oligarquias.

Darrera de n Sagasta en Silvela; darrera n Silvela en Sagasta. Y aixís succesivament. Y ens els haurém de menjar fins que ja no poguem sostenirlos al estómach.

Llavoras será quan els treurém.

En Roig y Bergadá que l' día del atropello comés contra en Canalejas deya que se separaria del partit liberal, ha estat a Madrid, ha vist a n en Sagasta y ha esmorzat ab ell.

Aixís m' agradan els homes. Va dir qu' ensenyaria las dents a n en Sagasta; donchs, tinguin, ja las hi ha ensenyadas.

Lo més bonich es l' alarma que aquest fet ha produhit entre ls que aquí a Barcelona portan la batuta del partit fusionista.

—Alerta, noys!—ha dit un d' ells—que aquest minyó té molta més barra que nosaltres.

Y entre ls monárquichs ja se sab: qui té barra endrapa.

Las institucions l' altre día varen obsequiar ab un berenar a 1,700 noys de las escolas municipals de San Sebastián.

Els quals van demostrar un gran entusiasme per la dinastia.

Tira peixet! Ja ho crech. Aixó també ho fan els monárquichs. Perque menjan.

A Madrid han posat un considerable augment en els drets de consums sobre ls ous.

Es molt sensible ¿veritat? Ja d' ous n' hi havia poch y ara encare n' hi haurá menos.

Els ensotnats que puján al cubell a esbravarse contra ls liberals, ja disposan de un tema nou pera donar interés als seus predicots.

No tenen més que pendre peu del crim de ca'n Larrad, pera encomiar las excelencies de la instrucció que s' dona a las Escolas Pías.

Créguinnos a nosaltres, en honor de la moral hi ha qu' empényer, hi ha qu' empényer ab todas las forsas.

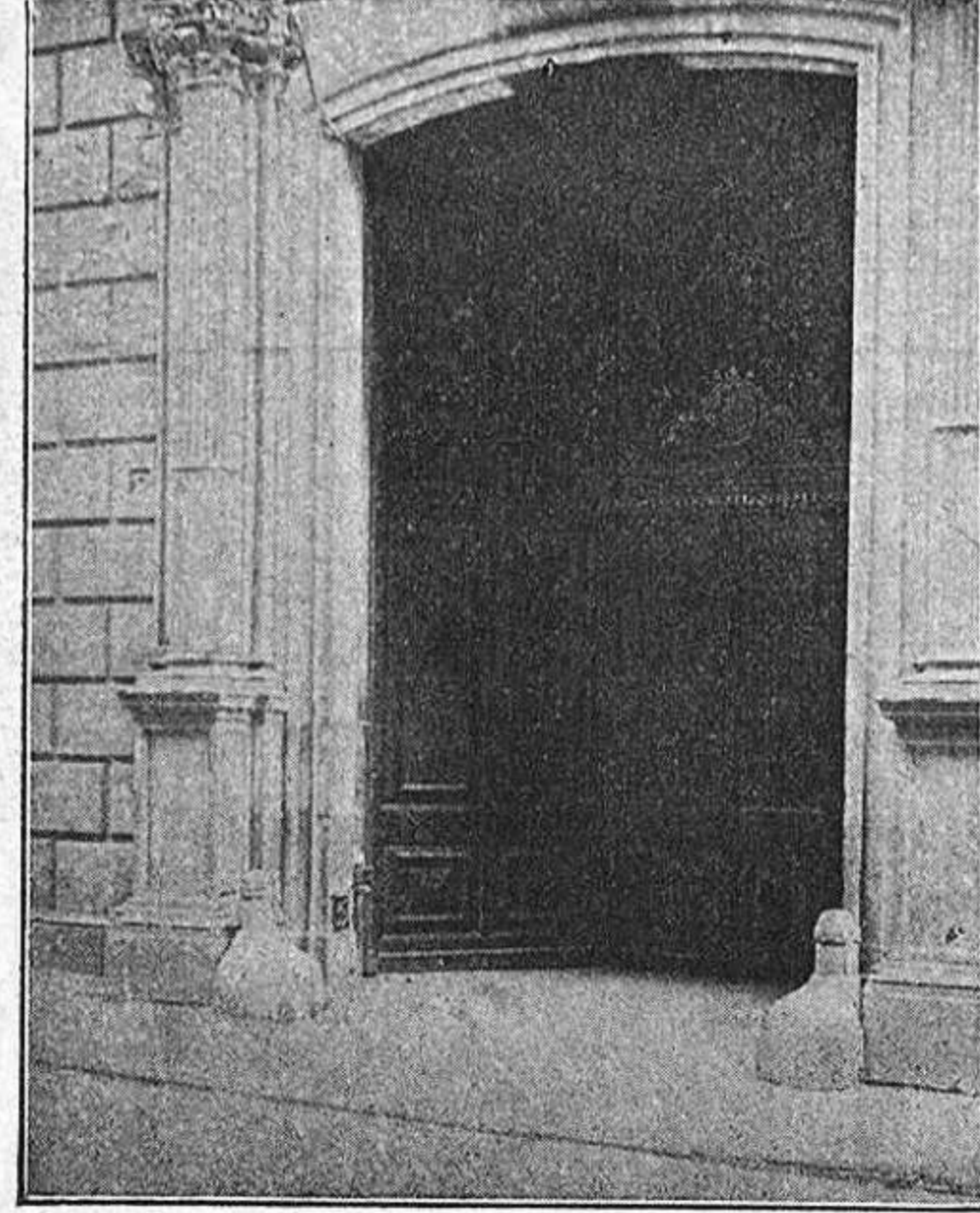
Ja s' coneix que la calor deixa sentirse de valent... sobre tot pels efectes que produheix en certas naturalesas massa inflamables.

Aquí tenen sino la monja del manicomi de Reus que va penjar els hábits a la figuera, frisoza de anarse a reunir ab un seu galán; un minyó, casat, y que havia exercit el càrrech d' enfermer en aquell mateix establiment benéfich.

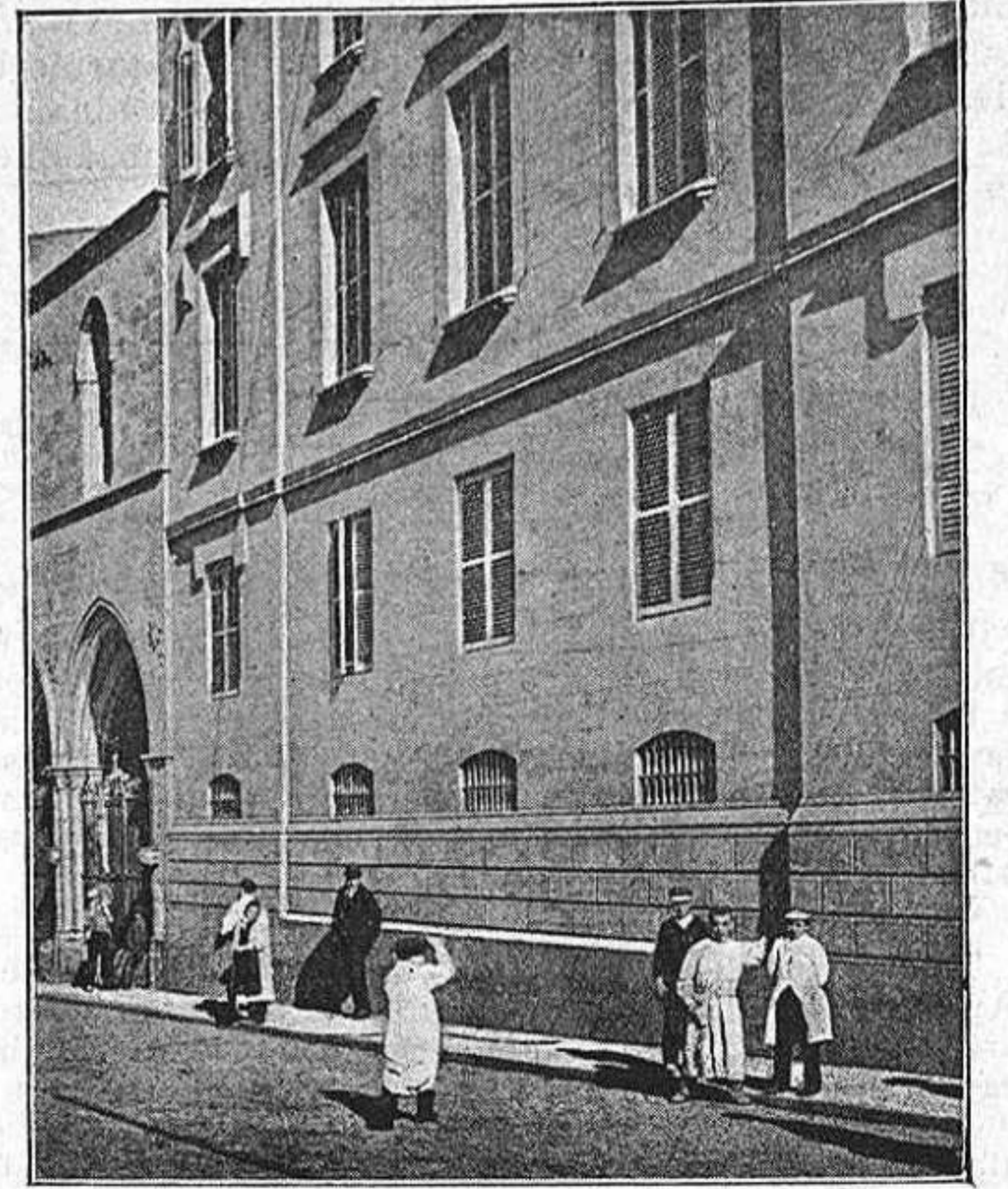
L' amorosa parella va ser detinguda a Barcelona; pero al veure que la seva fuga no reconeixia altra causa que l' desitj de practicar l' amor humá, en lo que té de més gustós, varen posarlos en llibertat.

Gran colegio de Sarriá, passeig de la Bonanova.

Colegi del carrer Ample, 28, Casa Larrad. Centro d' operacions del padre Román.

Colegi de Sant Antoni, cantonada a la Ronda.

Y ara dirán ells de segur:—Als maniconis que s' hi estiguin els bojós.

Un' altra fuga. L' heroína es també una monja de un convent de Sevilla, que pretextant una malaltia va sortirne... Y per cert que, ja n' estava de malalta; perque ¿quina malaltia més aguda que l' amor?

Y no s' pensin; el seu Tenorio no es cap casat, com el de la monja de Reus. El Tenorio de la sevillana es un pare capellá, borni per més senyas.

¿Com no havia d' enamorar-se d' ell la pobreta, si tal vegada s' figurava que li estava fent l' ullet!

¡Oh sol d' estiu! ¿Que n' fas esbadallar de flor hermosas ab els teus raigs ardents!

Mantén, mantén la teva influencia fecondant, y per més que treballi l' clericalisme podant en l' arbre de la vida, l' mon no s' acabarà!

De construir la futura esquadra sembla que pretén encarregar-se'n un sindicat presidit pel Sr. Marqués de las Cincullas.

¡Sempre l' mateix home de sentiments piadosos! ¡Sempre la mateixa afició a las medallas en forma de monedas, y a las estampetas en forma de bitllets de banch!

Si al fi de la seva vida no logra construirse una escala d' or desde la terra al cel, no será per no haverhi posat el coll.

En Benlliure está fent un busto de n Sagasta que diuen que se li sembla molt. Es de marmol. L' original també ho es, per la seva frescor y per no tenir sentits.

Un Sagasta possehiam no més; mes ara n' possehirém dos; tant semblants l' un y l' altre que no sabrém quin es el verdader.

Llegeixo:

«S' ha donat ordre de que tots els barcos que s' vagin terminant, visitin San Sebastián pera que ls conegui l' monarca.»

Ab lo qual crech que haurán cumplert la seva missió.

A monarca jove, barcos de fira. Y aixís podrém dir ab Víctor Hugo: «Le roi s' amuse.»

Un diálech entre dos personas de alta posició académica:

—Pero ¿es possible que vosté no cregui?

—Y tan possible, que no entench que las creencias religiosas siguin necessarias ni a la vida material ni a la del esperit.

—Donchs jo tinch una religió.

—Jo cap. Y a pesar de tot es ben poca la distancia que ns separa.

—No digui aixó.

—Sí, senyor; perque si hi ha a la humanitat passio de mil religions, y vosté no més ne té una y jo cap... l' aritmética ho diu: «De zero a hu va hu.» Ja ho veu no podém pas estar més acostats.

Diu un periódich:

«El Sr. Sagasta abriga el propósit d' empendre la reorganización de serveys.»

Ab aquesta calor y encare l' abriga? Ja veurán com se li liquidarán en suhor.

A Bilbao s' está escorrent com una mitja l' partit bizcaitarra, que havia mogut tanta gresca y sempre inútilment.

Que prenguin exemple ls companys de caus, que tenen també tants punts saltats. El día que vulguin posarse la seva mitja ab l' idea de usarla, tota se ls n' anirà en forats y no s' podrán moure sense ensenyar els dits dels peus.

Aixó té l' haver usat per confeccionarla fil consumit de las passadas centurias.

Útil als pares de familia

CAUS AHONT ELS ESCOLAPIS SE DEDICAN A.... LA ENSENYANSA

¡Qui sab!

—Sembla que aquest xicot té l' cul pelat.
—Deu ser d' anar per las aulas.
—¿Dels escolapis?

Demá en Moret s' examina de *Doctrina democrática*: si l' tribunal vol ser just ¡ja veuren quina carbassa!

Quan era treballador may podia menjar pa; pero desde que soch frare, no faig res y jestich mes gras!

Entre l' *typé* de don Práxedes y la barra de n Romero ¿quina diferencia hi ha? Tanta com de zero a zero.

Si a Espanya no tenim barcos ni es fácil que n' tinguem may, el ministre de Marina ¿de qué s' cuida?—De cobrar.

Quedarse aquí fa molt cursi; per lo tant, si no s' hi oposan, me n' vaig a San Sebastián a suá a l' última moda.

L. WAT

Caballers: Cotorrita Barbas Tristas, Pere Titaño, Pau Rech (a) Félis, Montaner y Barber, Miquel Llonch, Noy

de la Torre, Un dibuixant, Manolo Fideñas, Sis Caixas, Miguel Pous, Antoni Parera, L. Figuerola de Sans, Sisket Farré, Herminia, E. S. y B. y Antoni Feliu: Vajin a l' escola... (Pero no a la Pía).

Caballers: Jaume Mitjavila, Jascinto Cirera, Dos republicans tarragonins, Noy de las mostras, A Ribas LL., J. Farrés Gairait, B. G. Genís y Laell Llav: Celebrem la bona lluna.

Caballers: J. Ravalez: Es género caducat.—Arrés: L' un ens agrada més que l' altre.—C. Paulet (Avignon): Vosté envihi dibuixos y *desemprés* veurém.—J. Roldós: Anirá, pero no podém assegurarli quan.—Varios pagsos: Tenim pensat que lo millor es no nomenarlos.—Antón Benazet: Donchs ¿cóom ho tindrem que fé, per dirli que no está bé?—Lluís G. Salvador: Gracias y va bé.—M. B. F.: No, amich, no. Aixó no s' pot publicar.—P. deí C.: Es ingénuca, sentideta y ben filada, pero, valdría més si la excursió bon xicot. Podría dirse lo mateix ab la meitat dels versos.—Oriola Ribas: Está bé y gracias. Li agrahirém ns dongui nota del seu domicili.—Serapi Catalá: Hi falta intenció y alló que n' diuen *molla*.—Gós mal feynr: Havém fet jurament de no llegirli cap treball, mentres vingui ab tan mala lletra. L' home que escriu tan malament per forsa ha de dir cosas insustanciales.—J. C. y P.: Rebut y agrahit.—Quimet: *Igual li dich, don Mariano*.—J. Staransa: Dos quartos de lo mateix, senyor Pepito.—Aguleta: *Creguesseu* que sou un gran home.—Q. Malleu: Tantas merceds.—J. Bernadós: Els cantars son de pasta flora.—Joseph Roselló: Molt bé y gracias.—Versayre Vilassanench: Es flúix.—Marcelo García: No m' fém pagar res, sempre que estigan bé.—Antoni de Massanas: Son ignocents.—Ruy de Gorch: Entra en carterá.—J. C. V.: Es una miqueta carrincló.—Xech de Llansa: No está a l' altura.—Vicens Piqué: Es poch *éputant*.—Teodor: S' aprofitará.—J. A.: Abans que tot havém de veure ls traballs.—Joseph Planás: Vosté es massa amich dels diminutius.—J. P. y P.: Dolent, a tot serho.—Andresito: Algúns, molt poch.—J. M. y Ll.: No fá per casa nostra.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Dissapte que vé, 19 de Juliol

NÚMERO EXTRAORDINARI

LA CAMPANA DE GRACIA

8 páginas 10 céntims

L' ESTIU DE LA POLÍTICA Y LA POLÍTICA DEL ESTIU. — ACTUALITATS

TOTS ELS ASSUMPTOS DEL DIA TRACTATS AB EL LLAPIS Y LA PLOMA